

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľov: **1/ Ing. P. K.**, bytom P., **2/ K. H.**, bytom P., **3/ M. K.**, bytom P., všetci zastúpení Ing. K. T., bytom P., proti odporcovi: **O.P.Ú. v T.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. K2006/00148-Kň/1 zo dňa 11.12.2006, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/5/2007-21 zo dňa 26.4.2007, takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/5/2007-21 zo dňa 26.4.2007 **potvrďuje**.

Navrhovateľom sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. K2006/00148-Kň/1 zo dňa 11.12.2006, ktorým odporca nepriznal navrhovateľom vlastníctvo k pozemku s parc. č. y, cesta o výmere 340m² v k. ú. P. pre nesplnenie podmienky v zmysle § 1 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon).

Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelia včas odvolanie, ktorým vytýkali súdu neúplné zistenie skutkového stavu veci a jej nesprávne právne posúdenie. Označili za nelogický záver súdu ako aj správneho orgánu považovať cestu medzi poľami - plánovanými stavebnými pozemkami za cestu v inžinierskom zmysle (verejnú cestu), pričom poukázali na to, že do poľnohospodárskeho pôdneho fondu

patria aj poľné cesty. Trvali na stanovisku, že ak by v predmetnom pozemku išlo o cestu, bola by nutná predchádzajúca kolaudácia, ktorá však nikdy nebola a táto „cesta“ by musela byť vedená ako zastavaná plocha, tou sa však stala až keď sa z nej stalo parkovisko. Do tej doby však bola poľnou cestou, keďže viedla cez pasienky a spájala jednotlivé neskoršie stavebné pozemky. Pripomenuli tiež, že v identickom konaní pri tej istej lokalite odporca posúdil pasienky – stavebné pozemky nesprávne ako stavebné pozemky, pričom krajský súd to zamietol.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu označil vznesené námietky navrhovateľov za neopodstatnené, zotrval na svojom pôvodnom stanovisku, že predmetná parcela bola v PK vložke vedená ako cesta a takto bola aj vyvlastnená, preto nepatrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Zo spisu prvostupňového súdu ako i z administratívneho spisu odporcu odvolací súd zistil, že navrhovatelia si včas podanou žiadosťou uplatnili reštitučný nárok na vrátenie nehnuteľnosti v k. ú. P., zapísanej na PK vl. č. x ako parc. č. y, cesta o výmere 340m².

Rozhodnutím č. K2006/00148-Kň/1 zo dňa 11.12.2006 odporca nepriznal navrhovateľom právo na náhradu za predmetný pozemok z dôvodu, že nespĺňajú podmienky uvedené v § 1 zákona na vrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu za pozemok, pretože pozemok netvorí poľnohospodársky a lesný pôdny fond.

V odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej poukázal na to, že pozemok bol v pozemnoknižnej vložke vedený ako cesta a podľa identifikácie parciel č. 773/06 vyhotovenej Správou katastra v P. dňa 6.11.2006 je v súčasnosti zlúčená do parc. č. 8029/1 – zastavaná plocha a vedená na LV q. v prospech Mesta P.. Uvedená nehnuteľnosť je teda vedená ako cesta a v čase prechodu na štát nepatrila do poľnohospodárskeho alebo lesného fondu.

Proti rozhodnutiu podali navrhovatelia opravný prostriedok na krajský súd, ktorým žiadali rozhodnutie odporcu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Namietali, že napriek označeniu predmetnej parcely ako „cesta“, v skutočnosti išlo o poľnú cestu, resp. poľný chodník slúžiaci na prechod hydiny, kôz ale aj ľudí, no nebola inžinierskou stavbou. Dôvodili tým, že cesta spájala iba pozemky, z ktorých bola ukrojená (teda z poľnohospodárskej pôdy),

Krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil, potom čo mal zhodne ako odporca za preukázané, že predmetný pozemok v čase vyvlastnenia netvoril poľnohospodársky alebo lesný pôdny fond, ale bol zapísaný v PK vl. č. x ako parc. y ako cesta o celkovej výmere 340m², pričom poukázal aj na to, že už pôvodní vlastníci kúpnu zmluvou zo dňa 2.3.1948 zakúpili z predmetnej nehnuteľnosti - cesty (nie poľnej cesty) podiel v 1/6-ine.

Podľa § 1 zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 5 ods. 3 zákona sa na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 34 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. Účastník konania je povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá OSP § 250i pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že predmetná parcela bola v čase vyvlastnenia evidovaná v PK vl. č. x pod parc. č. y ako cesta a rovnaké označenie charakteru tejto parcely uvádzajú aj ďalšie doklady (PK vložka č.x potvrdzujúca kúpu 1/6 nehnuteľnosti – cesty pôvodnými vlastníkmi A. a M. K. kúpnu zmluvou z 2.3.1948, geometrický plán zameraný dňa 29.1.1948) pričom možno dôvodne predpokladať, že aj v uvádzaných obdobiach sa v tejto agende rozlišoval pojem „cesta“ a „poľná cesta“, preto nemožno vytýkať správnomu orgánu, že pri ustálení svojho záveru o charaktere predmetnej parcely vychádzal v súlade s citovaným ustanovením § 34 Správneho poriadku z týchto údajov, ktoré nejavia inak známky zrejmej nesprávnosti (alebo omylu). Z uvedeného dôvodu nebolo možné stotožniť sa s tvrdením žalobcov, že určite išlo o poľnú cestu a teda súčasť poľnohospodárskeho pôdneho fondu, čomu napokon odporuje aj obsah vyvlastňovacieho rozhodnutia Odboru výstavby Mestského národného výboru v P. č. Vžst.1.420/1966 zo 14.júla 1966 označujúci vyvlastňované parcely (medzi nimi i parc. č. y) ako stavebné pozemky. Podľa názoru odvolacieho súdu bol preto záver odporcu o nesplnení podmienky uvedenej v § 1 zákona na vrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu za pozemok z dôvodu, že tento netvorí poľnohospodársky a lesný pôdny fond správny a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 OSP potvrdil.

Vzhľadom na neúspech navrhovateľov v konaní, súd im právo na náhradu trov odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 5. februára 2008

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Ľubica Kavivanovová